

τόσο δυσκολούθετες! Ο καιρός του γέμιζε μὲ τὸν ἀτέλειωτο, τὸν ἀλύπητο πόλεμο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ καθημερινοῦ φωμιοῦ, τοὺς σωροὺς λογχριασμούς, τὰς μικροκαχογλωσσιές καὶ τὰς μικρογρίνιες.

Πολλές φορές συζητούσαμε γι' ἀφτὰ τὰ πράματα, μὲ ποτὲ δὲ συνφωνούσαμε. Μόνο σὲ κάτι, δοῦ μικρός καὶ ἀσήμαντος καὶ δὲ εἰμουνά, ἔνα παιδαρέλι φαντασμένο καὶ ἀμελέτητο, κατόρθωσα, δὲν ξέρω πῶς, νὰ τοῦ ὑποβάλλω τὴν ἴδεα μου: νὰ κκτεῖ ἀκόμα μιὰ φορὰ κάπου σὲ Ρωμιοσύνη, νὰ ἔχειναδηση τουλάχιστο κοντάρτο, ποὺ δὲν ξέρω πόσα χρόνια εἶχε νὰ δώσῃ. Ή Ἀθήνα τούπερτε κάπως μακριά, γιὰ δάφτο τάποφάσισε νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴν Πόλην κ' ἔτοι τὸ Μάρτη τῆς πρώτης μου ἐκείνης σκολικής χρονιᾶς; (1902) κατέβηκε κ' ἔδωκε δύο κοντάρτα στὴν Πόλην.—Τὰ τελεφτάρια του!

Σὰν ἔγυρισε πίσω ἔφερνε μιὰς μὲ λιγοστές λιγοστές λίρες καὶ δυὸς φεσάκια τούρκικα, τὴν ἀνάμνησην ἐνὸς παλιοῦ του νεανικοῦ ἔρωτα σὲ μιὰ Ἑλληνικὴ ήθυπολία ποὺ τὴν ἔχειναντάμωσε στὴν Πόλην. "Τοτερις ἀπὸ κανένα μάνικ ποὺ γύρισε στὴν Βιέννη ἔλαβε τὴν φωτογραφία της· σὰν πέθανε, βρήκανε τὴν φωτογραφία στὰ χαρτιά του μὲ προσοχὴ φυλακένη. Κ' ἔτοι ἀνὴν η Πόλη δὲν κατόρθωσε νὰ ἔχειναζεστάνῃ τὸ Ρωμαϊκό του αἷμα, κάποιον ἀχτίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ ήλιου μπήκε στὴν καρδιά του μὲ τὴν μακρισμένη ἐκείνη καὶ θαμπή ἀνάμνηση τῆς παλιᾶς του ἀγάπης.

Κ' εἴτανε ἀφτὸ τὸ τελεφτάρι του κατέβασμα, οὐτερις ἀπὸ χρόνικ, σὲ Ρωμιοσύνη.

Τοῦ Ἀη Γιωργιοῦ παρουσιάστηκε γιὰ τελεφτάρια φορὰ (ἴεντας βέβαια τὶς βραδεῖς τῆς ὁπερᾶς) καὶ σὲ Ρωμιούς καὶ σὲ δημόσιο εἴτανε τότες κάποιος φωτιτικὸς Ἑλληνικὸς σόλλογος στὴν Βιέννη καὶ κάλεσε τοὺς Ρωμιούς σὲ μαυτικὴ βραδεῖα καὶ γιόρτα γιὰ τοῦ Βασιλιάτο τὸν νόνομα.

Κ' ἔπαιξε δὲ Γκύζες μὲ πῶς ἔπαιξε! Θυμάρικας δύο δυὸς γραμμάτων πρὶν τὸ τέλος ἐνὸς κομματιοῦ ἔκοψε τὴν συνοδεία, γιατὶ εἶχε τὸ αἴστημα πῶς εἶναι: βεβήλωση νάκούγονται οἱ δικοί μου ἀστενικοί τόνοι διπλα στοὺς δικούς τους τι ἔμένα ἔλαχε νὰ τιμὴ ἐκείνο τὸ βράδιο νὰ τόνε συνοδέψω.

Εἶχα παιδεῖ στὴν ἴδια τὴν βραδεῖα καὶ κάτι κουτσότιραδο δικό μου καὶ μοῦ ἔλεγε μ' ἔνα χαμόγελο μισὸς εἰρωνικὸς καὶ μισὸς ἀδερφικός: «Παιδίς ξέρει, μπρὲ Μανόλη, ἀντερις ἀπὸ κάμποσα χρόνια δέ

βάζοντας μὲ τὴν βέργα τὸ στουπετὸν πούχε μπήκει στὸ σιδερένιο κκνοῦλη ἔξεταζε μὲ τὸ βλέμμα διλοῦθε.

Στὴν ρίζα μιανῆς ἔλησες ἕκαθότουν νὰ κοπέλλα καὶ οἱ ματιές τους ἀνταμώθηκαν κ' ἔχαμογέλασσαν κ' οἱ δύο. Ο Γιώργης ἔβαλε τὸ ντουφέκι στὸν ὄμο έκινησε καταπάνου της, κ' ἔνω τὴν ἔσιμων τῆς ἔκραξε.

«Καλὴ μέρα, Μαρία».

«Ἐκείνη τοῦγενεψ μὲ τὰ δάχτυλα.

«Τὶ κάνεις» τὴν ἔρωτησε σὰν ἥρθε τέλεια σιμά της.

«Μπαλόνων τοῦ ἀποκριθῆκε, ἀνασηκωνούτας ἀδιάφορος τές πλάτες καὶ δείχνοντάς του τὰ παληὰ ροῦχα ποὺ ἔκρατοῦσε ἀπέναντος τοῦ ἀπλωμένα της πόδια. Καὶ τὸν ἔρωτησε μ' ἔνα γλυκὸ χαμόγελο. Τὶ ἔβαρεσε;

«Κίχλα» τῆς ἀπάντησε βάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη.

«Τόσο πρώιμα ἥρθαν ἔφέτος» τοῦπε «μιὰ εἶνε σπάνιες ἀκόμα».

«Πάρτην» τῆς ἀπολογήθηκε ὁ Γιώργης βγάζοντας τὸ πουλί ἀπὸ τὴν τσέπη ποὺ κρατῶντας τὸ μπροστά στὸ πρόσωπό της ἀπὸ ἔνα ποδάρι.

Θάχω λόγο νὰ καφκιέμαι πῶς μαζί μου πρωτοπαρουσιάστηκες σὲ δημόσιο!

«Δμοιρέ τεχνήτη! Αὶ ζοῦσε σήμερις βέβαια καὶ κανένα λόγο δὲ θάχε νὰ καφκηθῇ πῶς μαζί του πρωτοπαρουσιάστηκε στὸ δημόσιο ποιός νὰ μᾶς ἔλεγε δικαίως πῶς ἔμενες θάπόμενες νὰ θλίβερη δύσκ τὴν τελεφτάρια φορὰ ποὺ ἔκεινος παρουσιάστηκε δημόσια νὰ τὸν ἔχω συνοδέψει ἔγω!

(Στόλλο φύλλο τελώνει)

ΜΑΝΟΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'
ΜΕΡΟΣ ΔΕΦΤΕΡΟ

καὶ πουλιούνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Εστίας» δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ:

Σὰ λάμπει δὲ ήλιος — Μία κοτική — "Εγωση θάπη δύναμη — Τρομοκρατία — Μάθηση καὶ λεφτεριά — "Ο Συγγραφεὺς" — "Επίλογος" — "Εκατὸν πενήντα — Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ γέλωσσα 1901 — "Η γραμματικὴ τοῦ Ροτάκη — Λεφτεριά καὶ μάθηση — Τὸ δητὸ τοῦ Νεεμία — "Έρα γράμμα — Οι παράδεις — Διαβάζοντας τὰ Πάτραι: Σκεπούλες — "Η ικλωσίτσα — "Έρα νόσιμο ἐπιχείρημα — Σενιορός — Ταχυδρόμος, ταχυδρόμειο, πόστα — "Έρας ένας — Τὶ λέγεται γλάσσα — Ανοιχτὸ γράμμα — Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ περιοδικά μας — "Ο Αντρας καὶ η γυναίκα — "Ο π. Η. Krüger — Τὸ φεγγάρι — "Η γημάτια τοῦ λαοῦ — Μαρία — "Ειένη — Καλοσύνη καὶ διάβασμα — Λίγα λόγια — "Ο Μεσσαζέρης Τριάντα γιλιάδες φράγκα λευσά — Πρωτοχρονάτικο — "Αγάπη — Πέρα πέρα — "Ο Νομάς — Γράμμα στὴ Μυριέλλα.

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΑΙΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

καὶ τυπωμένα στὴν Τυβίγγη
ΠΟΥΑΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗ-
ΛΟΥΚΑ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

Καὶ γιὰ τὸν ἀναγνῶτες τοῦ Νομά, στὰ γραφεῖα μας,
Δεφτά—50—Δεφτά

«Γιατί μοῦ τὸ δίνεις» τὸν ἔρωτησε ντροπαλά.
«Γιατί σ' ἀγκάπω» τῆς ἀπάντησε αὐτὸς ξέρεις.

«Η κόρη ἔσούρρωσε τὸ μέτωπο χωρὶς ν' ἀπλώσει τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρει τὸ σκοτωμένο πουλί, καὶ τούπε;

«Γ.ώργη, τί ἔχω ἔγω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους; Τὴν κατηγόρια τοῦ κόσμου, καὶ δὲν τὴν βαστάω».

«Ποιός τόπαθε» τὴν ἔρωτησε ἀνήνυχος.

«Δὲν ξέρω» ἀποκρίθηκε πιένοντας λυπημένη τὴν μπόλια της «μιὰ τὸ χωρὶς δόλο μιλεῖ· καὶ τώρα δὲν τολμάω νὰ διαβοῦ ἀπὸ τὸ φόρο καὶ ντρέπομαι τὸ ἀδερφικό μου καὶ τοὺς γονέους μου, καὶ τοὺς φοβούμαι».

«Παράξενος εἶπε δὲ Γιώργης μ' ἔνα μορφοσμόν καὶ ἐσυλλογίστηκε.

«Η δλλη πρέπει νὰ κάνει τὸ ἀνακατώματα».

«Τὰ φιλιά σημαδένουν, τοῦ ἀπολογήθηκε σοβαρά.

«Πῶς;» τῆς εἶπε γελῶντας.

Μία στιγμὴ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ ἀπέκειτο σηκώνοντας τὰ μαύρα της μάτια καὶ κοιτάζοντας τὸν τούπε τὸν αὐτούτον.

«Ἄν είσαι τίμιος, πρέπει νὰ μὲ πάρεις, κ' ἔτοι τελειόνει δλη ἡ κακολογία· κ' ἔτοι δὲν πικραίνον-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ελλάδα καὶ τὴν Ερήμη δρ. 10

Γιὰ τὸ Εβρατικὸ δρ. 12 1/2

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμενες καὶ τρέμηντες δρ. 10
μηνιαία συντρομή.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής δὲ στέλλει μπροστὰ τὴν συντρομή του.

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νομά πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Όμονοια Εθν., Τράπεζα Υπ., Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρόφορου (Ακαδημίας), Βουλή, Σταθμὸς Σύνδεσμορού (Όμονοια), στὰ κιόσκια Γαννοπούλου (Χαντεία), στὰ βιβλιοπωλεῖα "Εστίας" Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Εφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουζῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Συγκίνηση δίχως λόγο — "Η Ηλεγχοική... καὶ δὲ συμμαζεύεται — Τὸ συλλαλητήριο τῆς Κεριακῆς.

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ τοῦ κοσμάκη γιὰ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τῆς μονομαχίας Γιωτόπουλου καὶ Τουκαλᾶ, δειγνει θεοφάνερα πώ; δὲ λαὸς μας εἶναι απολίτιστος καὶ βέβαδος ἀκόγυα. Αλλοῦ δπού εχουνε συνειδοποιητοῦ τοῦ πελετισμοῦ, τὸ γεγονότο αὐτὸ τὸ περνοῦσε χωρίς κανένα σκόλιο.

Δυὸς γαλονάδες μαλλώσανε γιὰ προσωπικά τους ζητήματα, γιὰ βρωμοδουλιές καὶ κλεψίες, βγήκανε σὲ μονομαχία κι ἔνας σκοτώθηκε. Τί